Protokół
VII posiedzenia Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego
w dniu 8 lipca 2026 roku, godz. 9:00
ul. Hoża 20, sala nr 117 (I piętro)

1. **Otwarcie posiedzenia**

Przewodniczący Rady Głównej prof. M. Pałys przywitał członków Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz gości uczestniczących w posiedzeniu.

2. **Przyjęcie porządku obrad**

Rada przyjęła zaproponowany porządek obrad.

3. **Dyskusja dotycząca zmian ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce**

Przewodniczący omówił złożony kontekst legislacyjny zmian w szkolnictwie wyższym w zakresie ewaluacji jakości działalności naukowej. Wskazał, że obecnie równolegle procedowanych jest kilka istotnych zmian prawnych, co utrudnia kompleksową ocenę sytuacji.

Przewodniczący szczegółowo omówił inne toczące się procesy legislacyjne:

Po pierwsze, wspomniał o ustawie o związkach metropolitalnych, która pod koniec ubiegłego tygodnia została podpisana przez Prezydenta RP. Akty te zawierają przepisy dotyczące federalizacji, które powielają się z zapisami obecnymi w dyskutowanym projekcie ewaluacyjnym. Po konsultacji z kierownictwem Ministerstwa ustalono, że dublujące się przepisy zostaną usunięte z nowelizacji ewaluacyjnej, jako że wkrótce wejdą w życie wraz z publikacją ustawy metropolitalnej.

Po drugie, przypomniał o ustawie dotyczącej instrumentów wsparcia w podejmowaniu decyzji, która modyfikuje wymagania stawiane członkom rad uczelni, co bezpośrednio wpływa na inne funkcje uregulowane w ustawie.

Po trzecie, zreferował status trzech poselskich projektów nowelizacji. Projekt dotyczący zwiększenia nakładów na naukę do poziomu 3% PKB został już przez Radę zaopiniowany. Drugi, zgłoszony przez Klub Lewicy, został oceniony jako wymagający integracji z szerszymi pracami systemowymi. Trzeci, najnowszy projekt autorstwa Klubu PiS, dotyczy redefinicji drabinki wynagrodzeń nauczycieli akademickich oraz pracowników instytutów badawczych i PAN.

Przewodniczący wspomniał o intensywnych pracach zespołu pod kierownictwem Pani Minister Marii Mrówczyńskiej, który przygotował obszerny dokument systematyzujący różnego rodzaju mniejsze zmiany w ustawie. Wyraził nadzieję na uzyskanie dostępu do tego materiału, co znacząco ułatwiłoby zrozumienie szerszego kontekstu wprowadzanych obecnie fragmentarycznych modyfikacji.

Prace nad uchwałą opiniującą nowelizację ewaluacji

Głównym punktem obrad była dyskusja nad stanowiskiem nowelizacji jakości działalności naukowej. Przewodniczący podziękował członkom Komisji Ekonomiczno-Prawnej oraz Komisji Nauki za zgromadzenie opinii, uwag i komentarzy do projektu.

Mimo pozytywnej oceny celów ewaluacji, w dyskusji wyeksponowano szereg fundamentalnych wątpliwości. Przewodniczący zauważył, że opinia gremium musi mieć charakter warunkowy. Wynika to z faktu, że ustawa określa zaledwie ramy systemu na wysokim poziomie ogólności, podczas gdy kluczowe dla jego funkcjonowania mechanizmy zostaną określone w nieznanych jeszcze rozporządzeniach.

Szczególne zaniepokojenie wzbudził tzw. drugi filar oceny. Jako nowość w systemie, niesie on za sobą ryzyko powielenia błędów z przeszłości. Zgłoszono wątpliwości co do porównywalności i spójności kryteriów, skali punktowej oraz weryfikacji zgłaszanych osiągnięć. Zwrócono również uwagę na kwestie bardziej techniczne, lecz kluczowe dla środowiska - moment i sposób weryfikacji minimum kadrowego, ewaluację jednostek o skrajnie różnej liczbie pracowników (problematyka wartości N), czy też zapewnienie ciągłości postępowań awansowych w okresie transformacji statutowych rad naukowych w rady ustawowe.

W otwartej dyskusji nad tym punktem, jeden z prelegentów z entuzjazmem odniósł się do użytego w projekcie opinii pojęcia „narracjozy". Termin ten trafnie językowo oddaje zjawisko zastępowania w ewaluacji rzetelnych danych faktycznych jedynie świetnie przygotowaną warstwą opisową (narracją). Prelegent, odwołując się do własnych doświadczeń, zauważył, że komisje często borykają się z perfekcyjnie napisanymi wnioskami, które jednak nie mają pokrycia w rzeczywistości, a system nie daje narzędzi do weryfikacji tych deklaracji.

Przewodniczący poparł tę obserwację, dodając, że problem ten staje się obecnie jeszcze bardziej ważny w świetle korzystania przez uczelnie z narzędzi sztucznej inteligencji. Algorytmy te są wykorzystywane do generowania wspaniale brzmiących opisów, planów i strategii, które choć imponujące na papierze, mają często charakter wyłącznie wizerunkowy i w niewielkim stopniu odzwierciedlają faktyczne działania jednostek. To zjawisko stanowi jedno z największych wyzwań dla rzetelności opisywanego drugiego filaru oceny.

Dyskusja nad nowymi kryteriami ewaluacji – głos ze środowiska uczelni publicznych

Kolejny z prelegentów na wstępie przyłączył się do ogólnej opinii popierającej kierunek proponowanych zmian. Zaznaczył jednak, że na podstawie dyskusji przeprowadzonych wewnątrz środowiska akademickiego, w oparciu o prezentację założeń Ministerstwa, sformułowano trzy kluczowe grupy postulatów i obaw, które zgłosił pod obrady Rady:

1. *Warunki tworzenia nowych dyscyplin (minimum kadrowe)* – prelegent wyraził obawę, że proponowane uszczelnienie przepisów nadmiernie utrudni uczelniom publicznym tworzenie nowych dyscyplin. Dotychczas istniała możliwość zatrudnienia wymaganej liczby 12 pracowników nawet tuż przed końcem okresu ewaluacji, co Ministerstwo zamierza skrócić, wprowadzając wymóg wykazania zatrudnienia na koniec każdego roku w cyklu ewaluacyjnym. Uczelnie publiczne, ze względu na mniejszą elastyczność kadrową, znajdą się w gorszej sytuacji. Zaproponowano złagodzenie rygoru poprzez wprowadzenie wymogu zatrudnienia

pracowników tworzących dyscyplinę przez 36 miesięcy (3 lata) w ciągu 5-letniego cyklu ewaluacyjnego.

2. *Problem oceny jednostek o różnej liczbie pracowników (N)* – zwrócono uwagę na narastającą niesprawiedliwość w porównywaniu dyscyplin reprezentowanych przez duże zespoły z nowo utworzonymi jednostkami o minimalnej obsadzie. Wykazano, że średnia osiągnięć wyliczona dla 200 osób statystycznie niemal zawsze będzie niższa niż średnia uzyskana z grupy 12 pracowników innej instytucji, nawet jeśli czołowych 12 badaczy w dużej jednostce posiada dorobek zbliżony do mniejszej konkurencji. Obecny system de facto kara uczelnie za posiadanie dużych zespołów badawczych. Zgłoszono postulat wprowadzenia rozwiązań benchmarkingowych, np. porównywania osiągnięć referencyjnej, odpowiadającej sobie liczebnie grupy najlepszych badaczy w danej dyscyplinie z różnych uczelni. Zasugerowano również przyznawanie dodatkowych punktów premiujących uczelnie ponoszące koszty utrzymania i rozwoju dużych zespołów badawczych, które realnie przyczyniają się do rozwoju danej dyscypliny w większym stopniu niż małe zespoły.

3. *Status pracowników badawczo-dydaktycznych oraz interdyscyplinarność (kwestie do doprecyzowania w rozporządzeniach)*

Prelegent zwrócił uwagę na niespójności wynikające z założeń do rozporządzeń:

- *Przelicznik wagi etatów (N)* – zapowiedź zastosowania wagi 0,5 dla pracowników badawczo-dydaktycznych stanowi problem przy tworzeniu nowych dyscyplin (gdzie obniżono wymóg do 10 osób). Na uczelniach publicznych dominuje pion badawczo -dydaktyczny, co oznacza, że wykazanie wymaganego progu w praktyce wymusi zatrudnienie 20 osób. Postulowano, aby samo minimum ustalać bez wagi przeliczeniowej (10 osób fizycznych), a wskaźnik 0,5 stosować dopiero wobec nadwyżki powyżej minimum;
- *Liczba wymaganych publikacji* – zauważono niekonsekwencję, skoro waga etatu pracownika badawczo-dydaktycznego wyniesie 0,5 w stosunku do pracownika badawczego (który ma przedstawić 4 publikacje), to pracownik badawczo-dydaktyczny powinien być zobowiązany do wykazania proporcjonalnie mniejszej liczby osiągnięć (tj. 2 publikacji). Obecne propozycje wydają się tego nie uwzględniać;
- *Ograniczenie współpracy wewnątrzuczelnianej* – prelegent skrytykował zapowiedź zakazu zaliczania współautorstwa w ramach jednej uczelni do dwóch różnych dyscyplin. Uznano, że jest to krok wstecz, hamujący rozwój współpracy interdyscyplinarnej. Ponadto wskazano na problem decyzyjny, kto ma rozstrzygać o przypisaniu dorobku do dyscypliny, jeśli autorzy nie dojdą do porozumienia.

Na zakończenie tej części dyskusji prelegent podkreślił, że choć część z tych kwestii znajdzie się w aktach wykonawczych, Rada Główna powinna już teraz zgłosić te kluczowe wątpliwości, aby zapobiec przyjęciu rozwiązań niekorzystnych z perspektywy praktyki akademickiej.

Kwestia tempa prac legislacyjnych i zasady pewności prawa

Kolejny członek Rady zwrócił uwagę na aspekt organizacyjno-czasowy procedowanych przepisów. Zwrócił uwagę na fundamentalny problem – planowane zmiany prawne wprowadzane są w momencie, gdy nowy cykl ewaluacyjny już trwa i jest zaawansowany. Taka sytuacja systematycznie się powtarza i rodzi dużą niepewność w środowisku akademickim. Utrudnia to uczelniom bieżące zarządzanie oraz planowanie strategiczne np. w zakresie polityki kadrowej.

W związku z powyższym, prelegent zgłosił wniosek, aby do przygotowywanego stanowiska (uchwały) Rady dołączyć formalny apel o sprawniejsze i szybsze procedowanie projektowanych przepisów. Choć środowisko akademickie ma świadomość, że proces legislacyjny jest skomplikowany i wymaga zaangażowania wielu instytucji, to obecne tempo prac nadmiernie się rozciąga w czasie, co negatywnie wpływa na stabilność funkcjonowania jednostek naukowych.

Uwzględnienie specyfiki dziedziny sztuki i twórczości artystycznej

Kolejny członek Rady wskazał na marginalizację dyscyplin artystycznych w dyskusji o nowym systemie ewaluacji. Zauważył, że w dokumentach i podczas dyskusji wielokrotnie przywołuje się pojęcie *dziedzin nauki*, podczas gdy odniesienie do *sztuki* pojawiło się w materiałach zaledwie incydentalnie. Jeszcze bardziej widoczne jest to w przypadku omawiania samej działalności podlegającej ocenie, operuje się pojęciem *badań naukowych*, całkowicie pomijając *twórczość artystyczną*.

W związku z tym prelegent zaapelował, aby w toku dalszych prac nad przepisami ewaluacyjnymi konsekwentnie uzupełniać zapisy i stosowaną narrację o sformułowania adekwatne dla uczelni artystycznych. Podkreślono, że obok dziedzin nauki i badań naukowych, system musi w sposób równorzędny dostrzegać i uwzględniać sztukę oraz twórczość artystyczną.

Zmiana wag kryteriów ewaluacyjnych a specyfika badań podstawowych (uwagi do przyszłego rozporządzenia)

Kolejny głos w dyskusji zasygnalizował krytyczne uwagi dotyczące projektowanej zmiany wag poszczególnych kryteriów ewaluacyjnych. Prelegent zwrócił uwagę na istotne przesunięcia w strukturze oceny, dokonywane kosztem Kryterium I (jakości działalności naukowej/publikacji):

- W większości dyscyplin (z wyjątkiem artystycznych) podniesiono wagę Kryterium III (wpływ działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki), odbierając 5% z Kryterium I:
- Zdecydowanie gorsza sytuacja dotyczy nauk medycznych i nauk o zdrowiu, nauk ścisłych i przyrodniczych oraz nauk weterynaryjnych. W tych dziedzinach Kryterium I traci aż 10% wagi. Zostały one przesunięte po połowie (po 5%) na Kryterium II (efekty finansowe badań i prac rozwojowych) oraz na Kryterium III.

Prelegent wskazał, że taka konstrukcja wag uderza bezpośrednio w duże uczelnie ogólnoakademickie (jako przykład podano wydziały chemii na uniwersytetach w Warszawie,

Poznaniu czy Krakowie). Jednostki te koncentrują się na prowadzeniu badań podstawowych oraz ich upowszechnianiu poprzez wysoko punktowane publikacje naukowe na arenie międzynarodowej.

Zwrócono szczególną uwagę na problem podniesienia wagi Kryterium II (efekty finansowe):

- Wobec trwającego od kilku lat kryzysu finansowego Narodowego Centrum Nauki – głównego źródła finansowania badań podstawowych – pozyskiwanie grantów stało się niezwykle trudne;
- Nowe wagi faworyzują jednostki o profilu aplikacyjnym np. uczelnie techniczne, które w większym stopniu czerpią środki z Narodowego Centrum Badań i Rozwoju czy z badań zamawianych.

Wypowiedź ta, jak zaznaczył prelegent, stanowiła odzwierciedlenie stanowiska środowiska nauk ścisłych i przyrodniczych jego macierzystej uczelni, które czuje się najbardziej poszkodowane projektowanymi zmianami. Zaapelowano, aby przy opiniowaniu projektów właściwych rozporządzeń (w przyszłości) Rada Główna stanowczo i zdecydowanie podniosła problem niekorzystnej dla badań podstawowych zmiany wag poszczególnych kryteriów.

Bariery dla badań interdyscyplinarnych i wyzwania związane z wykazem czasopism

W nawiązaniu do założeń przyszłych rozporządzeń systemowych, zwrócono uwagę na negatywny wpływ proponowanych zmian na realizację i ocenę badań interdyscyplinarnych.

1. *Problematyka przypisywania publikacji do dyscyplin*

Członkini Rady skrytykowała wiązanie punktacji czasopism z konkretnymi dyscyplinami, wskazując, że ogranicza to współpracę interdyscyplinarną. Podkreśliła paradoks systemu, który karze za interdyscyplinarność na etapie oceny publikacji, jednocześnie wymagając jej i premiując ją na innych etapach ewaluacji;

2. *Kryzys związany z tworzeniem wykazu czasopism punktowanych*

Zaproponowano, aby system ewaluacji oparł się w większym stopniu na międzynarodowych bazach referencyjnych (takich jak Web of Science) i opartych na nich wskaźnikach, zamiast tworzyć sztywny, krajowy system przypisywania punktów do wąskich dyscyplin. Zrezygnowanie z wyceny czasopism osobno dla każdej dyscypliny znacząco przyspieszyłoby prace nad nowym wykazem, złagodziło konflikty w środowisku naukowym i realnie promowało współpracę interdyscyplinarną.

3. *Ocena zmniejszenia liczby slotów publikacyjnych*

Zauważono, że zapowiadana w rozporządzeniu likwidacja slotów publikacyjnych i zmniejszenie liczby zgłaszanych osiągnięć (do 3) może pozytywnie wpłynąć na organizację pracy w jednostkach. Taki model pozwala na wewnętrzną specjalizację zespołów - badacze z predyspozycjami do publikowania mogą skupić się na Kryterium I, natomiast osoby posiadające kompetencje w zakresie wdrożeń i współpracy z otoczeniem gospodarczym mogą skutecznie realizować zadania w ramach Kryterium II i III, z korzyścią dla wyniku ewaluacyjnego całej dyscypliny.

Kwestia oceny ewaluacyjnej federacji – rozróżnienie regulacji prawnych

Zwrócono uwagę, że niejasne przepisy (art. 173 ust. 6 pkt 2) grożą *infekcją* – czyli utratą uprawnień przez całą federację z powodu negatywnej oceny jednego członka, bez sprecyzowania, czy sankcja dotyczy jednej, czy wszystkich dyscyplin.

W odpowiedzi wyjaśniono, że kwestie federalizacji znalazły się już w ustawie o związkach metropolitalnych i zostaną usunięte z procedowanego projektu nowelizacji ustawy ewaluacyjnej. Ponieważ ustawa metropolitalna reguluje głównie kwestie ustrojowe w oparciu o stary system, a projekt nowelizacji zawiera odmienne zapisy o ewaluacji, przypomniano deklaracje Minister Zioło-Pużuk o planowanej analizie tych przepisów. W efekcie postanowiono utrzymać uwagę w stanowisku Rady, aby zasygnalizować projektodawcom konieczność precyzyjnego uregulowania zasad oceny federacji i uniknięcia negatywnych niejasności.

Postulat przesunięcia oceny potencjału na 2031 rok i ryzyko nierówności podmiotów

Członkini RG nawiązała do propozycji zgłoszonej na posiedzeniu Komisji Nauki i sformułowała formalny wniosek o uwzględnienie w przygotowywanej uchwale Rady Głównej postulatu przesunięcia terminu wprowadzenia oceny potencjału (tzw. drugiego filaru) na rok 2031.

Uzasadniając wniosek, przedstawiła następujące argumenty:

1. *Nadmierne obciążenie organizacyjne* - w obecnym kształcie projekt wymusza na uczelniach intensywne, jednoczesne przygotowania do dwóch odrębnych ocen. Ze względu na brak gotowych rozporządzeń i precyzyjnych kryteriów, czteroletni okres przejściowy jest niezbędny, by jednostki mogły rzetelnie przygotować się do nowej procedury. Przesunięcie na rok 2031 pozwoli zsynchronizować ocenę z planowanym na ten sam rok powołaniem rad naukowych dyscyplin jako nowych organów uczelni. Propozycja ta odzwierciedla konsensus środowiskowy i jest spójna z analogicznym postulatem wystosowanym przez Konferencję Rektorów Uczelni Pedagogicznych;

2. *Ryzyko nierówności podmiotów i komercjalizacji* - w sytuacji niejasnych kryteriów zamożniejsze uczelnie będą mogły opłacić zewnętrzne firmy doradcze w celu stworzenia optymalnych narracji. W efekcie jednostki o mniejszych budżetach znajdą się na straconej pozycji, niezależnie od rzeczywistej jakości ich działań;

3. *Nieproporcjonalność sankcji do ryzyka błędu* - ubieganie się o ocenę potencjału obarczone jest ogromnym ryzykiem. Negatywna decyzja skutkuje utratą kluczowych uprawnień (np. prowadzenia szkół doktorskich czy nadawania stopni). Brak jasnych wzorców opisu stwarza niebezpieczeństwo, że błędy proceduralne przekreślą wysoki dorobek jednostki wypracowany w pierwszym filarze (np. prestiżowe publikacje, granty europejskie);

4. *Luki w procedurze odwoławczej (wniosek o pilotaż)* – z uwagi na niejasność przepisów dotyczących ponownej oceny (po 2 latach od oceny negatywnej), zawnioskowano, aby w obecnym cyklu ocena potencjału miała charakter wyłącznie warunkowy/pilotażowy.

Pozwoli to przetestować mechanizm bez wyciągania drastycznych konsekwencji prawnych wobec uczelni.

Wniosek o obiektywizację kryteriów oceny potencjału i przeciwdziałanie narastaniu „narracjozy"

W kolejnym wystąpieniu prelegent nawiązał bezpośrednio do dyskusji nad oceną potencjału oraz oceną ekspercką, wyrażając narastające obawy dotyczące praktycznego przebiegu tego procesu oraz dalszego rozwoju zjawiska określanego jako „narracjoza".

Popierając stanowisko przedmówczyni, co do konieczności zagwarantowania uczelniom odpowiedniego wyprzedzenia czasowego, prelegent zgłosił formalny wniosek o skierowanie do Ministerstwa apelacji o jak najszybsze przedstawienie precyzyjnych, jednoznacznych i obiektywnych kryteriów oceny drugiego filaru:

- *Tabelaryczny i faktyczny charakter oceny* - postulowano odejście od uznaniowej oceny eksperckiej i rozbudowanych opisów strategicznych na rzecz jasnych, tabelarycznych zestawień weryfikowalnych faktów. Uczelnie powinny z odpowiednim wyprzedzeniem dysponować przygotowanym wzorem tabeli oraz opublikowanym taryfikatorem punktowym, aby na zakończenie okresu ewaluacyjnego jedynie zestawić dane dotyczące realnego stanu posiadania i osiągnięć danej dyscypliny;
- *Eliminacja uznaniowości i fikcji* - wskazano, że oparcie oceny na twardych wskaźnikach i określonej z góry punktacji pozwoli wyeliminować element uznaniowości, arbitralne wymysły oraz budowanie sztucznych strategii na potrzeby samej ewaluacji;
- *Ochrona uczelni publicznych przed nieuczciwą konkurencją* - prelegent powtórzył obawę, że w przypadku utrzymania opisu narracyjnego uczelnie publiczne – ze względu na ograniczenia budżetowe – znajdą się na straconej pozycji wobec podmiotów posiadających środki na komercyjny zakup usług firm doradczych i zewnętrznych ekspertów, którzy przygotują atrakcyjnie brzmiące dokumenty.

Podsumowując, wnoszący podkreślił, że zastąpienie ocen uznaniowych twardą weryfikacją stanu rzeczywistego jest jedynym skutecznym sposobem na zapobieganie fikcji i zagwarantowanie równego traktowania wszystkich podmiotów w środowisku akademickim.

Podsumowanie dyskusji przez Przewodniczącego

Przewodniczący podsumował dotychczasową debatę, wskazując na potrzebę zachowania równowagi pomiędzy indywidualną perspektywą poszczególnych uczelni a systemowym celem całej ewaluacji.

Przewodniczący zauważył, że choć celem każdej instytucji jest poszukiwanie rozwiązań dla niej najbardziej sprzyjających, ocena ma charakter systemowy i musi stymulować rozwój nauki w określonych kierunkach. System nie spełni swojej roli zarządczej i bodźcowej, jeśli zostanie skonstruowany wyłącznie pod kątem maksymalizacji wyników każdego z podmiotów.

Odnosząc się do obaw związanych z drugim filarem, Przewodniczący podkreślił, że niepokój przed nowymi rozwiązaniami jest naturalny, co pokazały doświadczenia z wdrażaniem ewaluacji w 2019 roku (np. w zakresie oceny publikacji). Przypomniał, że koncepcja drugiego

filaru nie była inicjatywą Ministerstwa, lecz postulatem wypracowanym przez samo środowisko akademickie – w ramach Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich (KRASP). Z tego względu przygotowywana uchwała powinna precyzyjnie punktować ryzyka i słabości projektowanych rozwiązań, nie podważając jednak samej idei oceny w ramach drugiego filaru. Profesor wskazał, że szybka publikacja projektów aktów wykonawczych pozwoliłaby skierować dyskusję środowiskową z obszaru ogólnych wątpliwości na tory konstruktywnych prac nad konkretnymi zapisami.

4. **Informacje i sprawy bieżące**

5. **Przyjęcie protokołu z VI posiedzenia Rady Głównej (18.06.2026 r.)**

Rada jednogłośnie przyjęła protokół z VI posiedzenia RGNiSW.

6. **Zaopiniowanie projektów aktów prawnych**

6.1. Projekt ustawy o zmianie ustawy PSWIN (UPRO 11)

Rada jednogłośnie przyjęła uchwałę nr 28/2026.

6.2. Poselski projekt ustawy o instrumentach wspieranego podejmowania decyzji (druk nr 2645)

Rada jednogłośnie przyjęła uchwałę nr 29/2026.

6.3. Projekt ustawy o zmianie ustawy o fundacji – Zakłady Kórnickie

Rada jednogłośnie przyjęła uchwałę nr 27/2026.

6.4. Projekt uchwały Rady Ministrów w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pod nazwą „Budowa obiektów dydaktycznych Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie”

Rada jednogłośnie przyjęła uchwałę nr 30/2026.

6.5. Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce oraz niektórych innych ustaw (w zakresie ustanowienia wynagrodzeń na stanowiskach naukowych)

Uchwała będzie głosowana obiegowo.

6.6. Rządowy projekt ustawy – Prawo własności przemysłowej

Rada jednogłośnie przyjęła uchwałę nr 31/2026.

7. Zaopiniowanie innych dokumentów

7.1. Prośba o argumenty i rekomendacje dotyczące finansowania programu Horyzont Europa

Opinię przygotuje prof. Rafał Łukasik, Wiceprzewodniczący Komisji Ekonomiczno-Prawnej.

7.2. Prośba o wsparcie działań środowiska akademickiego na rzecz uznania dydaktyk przedmiotowych za pełnoprawny obszar działalności naukowej oraz o wsparcie tej inicjatywy w dyskusjach prowadzonych z Ministerstwem Edukacji Narodowej oraz Ministerstwem Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Rada jednogłośnie przyjęła Stanowisko nr 1/2026.

8. Sprawy różne i wolne wnioski

Jest potrzeba przeanalizowania i uregulowania kwestii liczby posiedzeń komisji w miesiącu. Propozycja zostanie przedstawiona na następnym posiedzeniu plenarnym Rady.

9. Zamknięcie posiedzenia

Prof. M. Pałys podziękował członkom Rady za udział w obradach i zamknął posiedzenie.

Przewodniczący
Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Marcin Pałys
Marcin Pałys
2026.10.30
08:45:18 +01'00'

dr hab. Marcin Pałys, prof. UW

Załączniki:

1. Uchwały Nr 27-31/2026
2. Stanowisko Nr 1/2026